

La confiança trinxada

«Hem portat al límit la bona fe dels independentistes i encara els demanem més»

Hem fet ballar la confiança dels independentistes fins al seu límit. Els hem fet pujar al cel per de sobte deixar-los caure a l'infern en poques setmanes, els hem demanat sacrificis i esforços, els hem dit que ho teníem a tocar, els hem demanat que defensin les urnes per després demanar-los que anessin a casa i que no defensin les institucions. Tot i això el gran premi promès, la independència, no s'ha aconseguit.

Ara, a més, estan veient com el Govern o és engarjolat o ha de romandre a l'exili. Viuen la humiliació de la suspensió de l'autogovern i com els partits del 155 (PP, PSOE, C's) actuen amb tota la prepotència dels conqueridors. Han vist com han trepitjat als seus líders, com els han pegat, com els feixistes campen pel carrer i sense que sembli que hi hagi cap reacció de ningú.

També veuen moviments dels partits que no entenen massa. I es senten tractats com a nens ja que el Govern no els va explicar per què no s'oferiria resitència al 155 sinó passat un temps. Ara els estem explicant que no podem executar la via unilateral ràpida, que no tenim força encara, que ens cal més suport intern i millor posició internacional, que no tenim eines per confrontar-nos a un estat que no dubta en utilitzar la violència. I entenc que això acaba trinxant la confiança de qualsevol. Hem portat al límit la bona fe dels independentistes i encara els demanem més.

Recuperar la confiança en algú és una meta heroica, molts cops impossibles. A mi mateix, em costa molt que la perdi en algú, però un cop l'he perdut és encara més complicat que la recuperi i la puc tornar a donar un o dos cops més, només. Quan la confiança s'ha trinxat en tot un moviment polític costa més de recuperar.

Algunes decisions ja no hauran de correspondre només al Govern o al Parlament, sinó al conjunt de catalans i no podem deixar que el gran flux d'informació quedi restringit a poques persones, hem de ser molt transparents perquè ja no hi ha confiança cega sinó condicional. La responsabilitat i el compromís haurà d'estar molt clarificat, sense promeses buides i escenaris de dates històriques, ja que caldrà poder demanar comptes en tot moment, no només en cada cicle electoral. No ens serveixen els discursos màgics ni les arcadies. Si no fem tot això encara continuarem defraudant als independentistes per no ser clars, per no ser realistes i per no tractar-los com a adults.

Més enllà d'un discurs defensiu de l'autogovern i de la democràcia i de definir un dibuix de com arribar a la independència, els polítics independentistes haurem de fer un esforç molt gran per recuperar la confiança, compartir la presa de decisions i tractar com a adults als votants i activistes independentistes.